

[Frode Jakobsen.]

ning er der allerede en række konkrete og betydningsfulde resultater at pege på. De fleste har måske endnu ikke nået den endelige afslutning, rådet er også kun to år gammelt, men de er godt på vej. Lad mig først pege på konventionen om menneskerettighederne og den europæiske domstol, der skal dømme, hvor disse rettigheder menes krænkede. Der er den forskel mellem den europæiske menneskerettighedernes erklæring og De Forenede Nationers, at De Forenede Nationers menneskerettighedernes erklæring kun er nogle almindelige filosofiske betragtninger om, hvad man synes burde være rettigheder for ethvert menneske, de indebærer i virkeligheden ingen forpligtelser. Den europæiske konvention om menneskerettighederne får derimod først sin fulde mening set i forbindelse med den europæiske domstol. Denne domstol skal sikre bevarelsen og udbygningen af demokratiet indenfor Europarådets lande. Den betyder opgivelse af en del af den nationale suverænitet til fordel for en fælleseuropæisk kontrol med, at landene virkelig respekterer de fundamentale demokratiske rettigheder.

Den nuværende højtærede udenrigsminister bad i oktober 1949, altså for to år siden, indtrængende den daværende udenrigsminister om at lægge sig specielt i selen for denne sag, som han tilskrev en særlig betydning for Danmark. Nu er konventionen tiltrådt af samtlige medlemsstaters regeringer. Den er ratificeret af en række stater, England var den første, men Danmark er endnu ikke derimellem. Da vi behandlede denne sag i Europarådet, troede vi danske, at lande som Grækenland og Tyrkiet måske kunne få vanskeligheder med opfyldelsen af denne konvention, men at der i hvert fald ikke kunne være noget problem for Danmark. Det viste sig, at vi tog fejl. Den måde, folk rent administrativt kan berøves deres frihed på, f. eks. på Sundholm, er i strid med konventionens bestemmelser, som kræver en retsafgørelse. Jeg forstår, at dette er en formssag, at der ikke vil være praktiske vanskeligheder ved at bringe også vore regler i overensstemmelse med menneskerettighedernes konvention, men alligevel går jeg ud fra, at det er dette forhold, som er grunden til, at rigsdagen ikke allerede har fået konventionen forelagt til ratifikation.

Jeg henstiller derfor til den højtærede udenrigsminister at tale med sin kollega, som disse forhold sorterer under, så de kan blive rettet og rigsdagen hurtigst muligt kan få lejlighed til at bekræfte Danmarks tilslutning til denne konvention. Jeg håber, at den

højtærede udenrigsminister vil være enig med mig i, at det vil være beskæmmende, om Danmark skulle blive et af de sidste lande til at slutte op om den europæiske menneskerettighedernes erklæring.

En række andre initiativer af verdenshistorisk betydning har deres udspring i Europarådet, selvom de måske ikke kan fuldføres her. Man kan nævne Schumanplanen. Ikke mindst den franske udenrigsminister, hvis navn planen bærer, fremhæver, at den helt er inspireret af Europarådet. Denne plans betydning er dels økonomisk — en forøgelse af stålindustriens kapacitet her i Europa —, dels politisk. Frankrigs og Tysklands kul- og stålproduktion vil i den grad blive kædet sammen, at opståen af en selvstændig, ukontrolabel tysk rustningsindustri herefter ikke er mulig. Planen vil derfor gøre en krig mellem Tyskland og Frankrig til en umulighed. Alene det er tilstrækkelig grund til, at man af hele sit hjerte må gå ind for denne plan, også stater, der ligesom Danmark ikke kan deltage i den.

En af indvendingerne mod Schumanplanen er netop, at den kun omfatter producentlande; forbrugerlande er ikke med. Man har hævdet, at dette kunne gøre Schumanplanen til en slags kartel. Det er sandsynligt, at der her er begået en fejl. Ved Schumanorganisationens tilknytning til Europarådet er der imidlertid delvis, dog kun delvis, rådet bod herpå. Schumanorganisationens parlamentariske forsamling skal udvælges fortrinsvis blandt medlemmer af Europarådet, naturligvis fra de lande, der hører med til Schumanorganisationen, og denne forsamling skal hvert år aflægge beretning overfor Europarådets ministerkomité. På den måde får også forbrugerlandene, og blandt dem Danmark, en lejlighed til at fremsætte deres eventuelle kritik overfor Schumanplanens virkemåde.

Et andet betydningsfuldt initiativ, som har sin oprindelse i Europarådet, og som Danmark ikke kan komme udenom at tage stilling til, er planen om en Europahær. Den såkaldte Plevenplan er en videreførelse af en af Europarådets resolutioner, vedtaget på forslag af Churchill i august 1950.

Atlantpagten, som den blev oprettet i foråret 1949, betød jo kun en, oven i købet temmelig løs alliance mellem en række af hinanden uafhængige nationale hære. Den smeltede ikke disse hære sammen til en helhed. Det var et betydningsfuldt skridt i den retning, da man for kort tid siden oprettede den fælles overkommando for disse hære i tilfælde af krig, men et endnu mere afgørende skridt er det, der foreslås med oprettelsen